

ת"פ 17161/06/11 - מדינת ישראל נגד י ר ש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 17161-06-11 מדינת ישראל נ' ש

בפני	כב' השופט בכיר יצחק יצחק
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	י ר ש
נאשמים	י ר ש

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו 2 אישומים בגין ביצוע עבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 וזאת כמפורט להלן.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 30.9.09 בשעה 07:00 לערך, התקשר הנאשם לגרושתו, א ר ש (להלן: "המתלוננת") ואיים עליה בפגיעה בגופה שלא כדין באמרו שהוא רוצה לפגוע בה, שהיא עדיין אשתו והזהירה כי היא על הכוונת - הכל בכוונה להפחידה או להקניטה.
3. על פי האישום השני בתחילת שנת 2010, בבית החולים 'תל השומר', איים הנאשם בפגיעה במתלוננת בכך שאמר לבנו, י ש (להלן: "הבן") כי הוא מתכוון לרצוח את המתלוננת ולשסוף את גרונו וכן אמר כי לא נשאר לו הרבה זמן לחיות ואם הוא הולך הוא לוקח את המתלוננת איתו (כך לשון כתב האישום).

פרשת התביעה

4. מטעם התביעה העידו בנו של הנאשם, י ש (ע"ת/1), המתלוננת (ע"ת/2) וק ש (ע"ת/3) שהינה כלתו של הנאשם.
5. המתלוננת (ע"ת/2), העידה בבית המשפט כי ביום 30.9.09 הנאשם התקשר אליה מטלפון חסוי ואיים עליה כי לא תוכל לברוח ממנו וכי הוא יגמור אותה וישסוף את גרונו. לדבריה, הנאשם האשים אותה בשל צווי הרחקה שניתנו נגדו מטעמה. המתלוננת העידה כי הנאשם איים עליה כי יפגע בה וכי אין לו מה להפסיד.

(ראה פרוטוקול מיום 20.1.13 עמ' 10 שורות 30-31, עמ' 11 שורה 1).

עמוד 1

6. ביום 22.06.10 פנה ע"ת/1 למשטרה והגיש תלונתו. בהודעתו במשטרה מסר כי שלושה חודשים קודם לכן ביקר את הנאשם בבית החולים תל השומר לאחר שהנאשם עבר התקף לב וכי הנאשם אמר לו במפורש שהוא מתכוון לרצוח את המתלוננת ולשסוף את גרונה. עוד מסר כי הנאשם אמר לו כי לא נשאר לו זמן רב לחיות "**ואם הוא הולך הוא לוקח את אמא שלי איתו**" העד מסר כי תחילה לא ייחס למילים משמעות, אך החליט שלא לקחת סיכון אם יקרה למתלוננת משהו.

(ראה הודעתו במשטרה מיום 22.6.10 עמ' 1 (ת/1))

7. בפתח עדותו בבית המשפט מיום 20.1.13, העיד ע"ת/1 כי הרבה דברים הוצאו מהקשרם וכי אינו מסוגל לעמוד בסיטואציה שכזו כחופץ בין אביו ואימו. התובע בשלב זה רענן את זכרונו. ע"ת/1 העיד כי כאשר היה בבית החולים, לא שמע מהנאשם במפורש כי רצה לשסוף את גרונה של המתלוננת וכי הוא מסר את הדברים במשטרה מתוך הבנתו. לדבריו הנאשם מלמל ונמצא במצב בו לא היה יכול לדבר בצורה ברורה וכלשונו: "**לא שמעתי באופן ישיר שום דבר מהמילים שנאמרו שם**", "**זה היה כמו מלמול של חלקי מילים**".

העד המשיך וציין כי לא שמע את הנאשם אומר זאת באופן אישי וישיר. עוד מסר כי התבקש על ידי אמו להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם על מנת לקבל צו הרחקה כנגדו ובהמשך עדותו מסר העד, כי מתקשה לזכור וכי אינו מאשר את הדברים שכתובים וכי אלו מילים שלא יצאו מפיו. בשלב זה העד הוכרז כעד עוין.

(ראה פרוטוקול מיום 20.01.13 עמ' 5 שורות 2-3, 14, 16-17, 22-24, עמ' 6 שורות 1-4).

8. בחקירתו ציין ע"ת/1, כי אביו היה בהכרה חלקית בעת ביקורו בבית החולים. העד נשאל מדוע הגיש תלונתו רק בחלוף חמישה חודשים והאם לא חשש כי הנאשם יממש את הסיכון ויפגע במתלוננת וזה השיב: "**קשה לי לזכור את התאריכים**" "**לא היה לי חשש כל כך וודאי**" "**זה משהו שרץ לי בראש במשך תקופה**".

(ראה פרוטוקול מיום 20.01.13 עמ' 7 שורות 24-30).

9. המתלוננת העידה בבית המשפט כי בנה, ע"ת/1, סיפר לה כי שמע מהנאשם על כוונתו לשסוף את גרונה ואם הבית לא יימכר הוא ירצח אותה. המתלוננת העידה כי כלתה, ע"ת/3, סיפרה לה כיהנאשם השמיע את הדברים לפני ע"ת/1.

(ראה פרוטוקול מיום 20.01.13 עמ' 11 שורות 2-5)

10. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית האם הטרידה את הנאשם וזו השיבה בשלילה והוסיפה כי הנאשם הוא זה שהתקשר והטריד אותה. עוד העידה המתלוננת כי היא פוחדת מהנאשם.

(ראה פרוטוקול מיום 20.01.13 עמ' 12 שורות 9-10, עמ' 13 שורות 15-17 ושורות 23-24).

11. ע"ת/3 - ק ש, כלתו של הנאשם העידה כי בעלה, ע"ת/1, סיפר לה כי אביו הנאשם מעוניין למכור את הבית ובמידה ולא יימכר, ירצח את המתלוננת, או אז פנתה למתלוננת וסיפרה לה על כך. בעדותה בבית המשפט, העידה כי לוותה מהנאשם כסף אולם אין קשר בין ההלוואה לבין התלונות במשטרה וכי הכסף ניתן לאחר הגשת התלונה במשטרה.

(ראה פרוטוקול מיום 4.4.13 עמ' 15 שורות 13-15, עמ' 17 שורות 6-7, 19-21, 27-28).

פרשת ההגנה

12. מטעם ההגנה העידו הנאשם ובת זוגתו.

13. בהודעתו במשטרה מיום 30.9.09 מסר הנאשם כי התקשר למתלוננת ממספר חסוי וקבל בפניה על כך ששפכה שמן על דלת ביתו. הנאשם הכחיש כי אמר שיפגע במתלוננת או שאמר לילדים שיפגע בה.

(ראה הודעתו במשטרה מיום 30.9.09 עמ' 1 שורות 1-6, עמ' 2 שורות 11-14 (ת/3)).

14. הנאשם מוסיף ואומר כי המתלוננת נהגה להטריד אותו באמצעות שיחות טלפון ולעניין זה הגיש פלט שיחות נ/1 המתייחס למועד הרלוונטי.

15. בהודעתו במשטרה מיום 8.2.10 הכחיש הנאשם כי איים על המתלוננת בצורה כלשהי. לדבריו, אמר כי יילחם במתלוננת דרך ערכאות משפטיות על מנת להוציא את הצדק לאור.

(ראה הודעתו במשטרה מיום 8.2.10 עמ' 1 שורות 6-7, עמ' 2 שורות 8-20 (ת/4)).

16. יצוין כי ביום 8.2.10 התקשרה קצינת החקירות אל ע"ת/1 וביקשה ממנו להגיע למסור עדות על הדברים ששמע מפי אביו אך העד סרב להגיע למסור עדות מכיוון שמדובר באביו.

(ראה מזכר מיום 8.2.10 (ת/2)).

17. בעדותו בבית המשפט הנאשם הכחיש כי אמר לבנו שישסף את גרונה של המתלוננת, יתר על כן, הנאשם שלל את העובדה כי בנו ביקר אותו בבית החולים בנקודה זו הוסיף הנאשם כי אינו בקשר עם הבנים שלו וכי הם לא קיימים בעיניו.

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 23 שורות 12-18).

18. בחקירתו הנגדית העיד כי בתקופת שהייתו בבית החולים לא היה בקשר עם מי מילדיו.

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 23 שורות 31-32).

עמוד 3

19. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם האם אמר לבנו י. כי הוא מתכוון לפגוע במתלוננת וזה השיב בשלילה וכלשונו: "לא אמרתי דבר כזה", "לא התכוונתי ולא רציתי".

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 24 שורות 3-6, 10, 13-16, 18, 20-22 ו- 28-29).

20. הנאשם העיד כי כחודש או חודשיים לאחר אשפוזו בבית החולים ניפגש עם בניו וציין בפניהם כי בכוונתו לפתוח בהליכים נגד המתלוננת מאחר וזו לא עמדה בהסכם הגירושים. הנאשם נשאל האם הבן מוסר שקרים וזה השיב: "בהא הידיעה כן". בהמשך חקירתו הנגדית העיד כי נפגש עם הבנים לפני האשפוז כאשר במפגש זה הם חתמו על מסמך.

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 25 שורות 1-2, 10-11, עמ' 26 שורות 19-20).

21. ב"כ התביעה הטיח בנאשם כי ק., ע"ת/3, העידה כי י. סיפר לה על האיומים, הנאשם הגיב כי יש לק. מסע נקמה נגדו לאחר שהנאשם הלווה להם חמש משאיות והם צריכים להשיב לו כספי הלוואה שניתנו להם.

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 26 1-9).

22. בעדותה בבית המשפט העידה א. ר., חברתו של הנאשם, כי המתלוננת נהגה להטריד אותה בדרכים שונות. העדה התלוננה במשטרה אך התלונות נסגרו מחוסר ראיות. בהמשך עדותה העידה כי במהלך שהותה עם הנאשם בים המלח, קיבל הנאשם שיחת טלפון ממספר חסוי מהמתלוננת אשר קיללה אותו ואמרה כי יהיה להם שחור. לאחר שובם של הנאשם וחברתו, הבחינו בשמן וחול על דלת הבית. בהמשך העידה כי כשהנאשם טופל במחלקת טיפול נמרץ, הוא היה מונשם, מורדם ומחובר למכשירים. לדבריה, הבחינה בע"ת/1 נכנס לחדרו של הנאשם בית החולים והוסיפה כי ע"ת/1 קרא לה בשמות גנאי כשהבחין בה. העדה ציינה כי לא ראתה מה קרה בתוך החדר בו שהה הנאשם מאחר וע"ת/1 סגר את הדלת.

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 28 שורות 26-31, עמ' 29 שורות 1-4, 11, 16-17, עמ' 30 שורות 3-4)

דין והכרעה

23. כבר עתה אדגיש כי התרשמתי ממערכת יחסים עכורה ביותר בין הצדדים המלווה בשנאה הדדית. מערכת יחסים זו הקרינה על יתר בני המשפחה אשר העידו לפני.

24. בין בני הזוג הוגשו תלונות הדדיות רבות ואף הוצאו צווי הרחקה.

25. מנקודת מוצא זו יש לבחון היטב את חומר הראיות והעדויות לפני.

26. באשר לאישום הראשון, מדובר באישום המבוסס אך ורק על דברי המתלוננת.

27. התובע טען בסיכומיו כי ניתן להתרשם מרכושניות של הנאשם כלפי המתלוננת ומפנה לדברי הנאשם שמודה כי התקשר אל המתלוננת לומר לה שהשמן יהיה לה בעיניים. עוד לטענת התובע, על אף שהוצגו מסמכים לפיהם סובלת המתלוננת מבעיות נפשיות אין בכך כדי להעיד כי המתלוננת הוזה דברים.

28. הנאשם העיד כי המתלוננת הטרידה אותו באמצעות הטלפון עת שהה בים המלח עם חברתו והעיד כי:

"התחילו ההטרדות הטלפוניות הרגילות. קללות ניבולי פה".

תימוכין לדברים אלה ניתן למצוא בעדותה של בת זוגתו, א. ר. הנאשם מודה כי התקשר אל המתלוננת לאחר שחזר מחופשתו כאשר הבחין בסימני שמן על דלת ביתו אך העיד כי לא איים על המתלוננת ולא קרא לה "אשתי". תימוכין לדברים אלה ניתן למצוא בדבריה של עדת ההגנה א. ר. אשר העידה בבית המשפט כי המתלוננת הטרידה את הנאשם במהלך חופשת בים המלח. וכך לדבריו:

"בתאריך 24.9.09 זה היה יום ההולדת שלי הייתי עם בת זוגתי שאני יוצא איתה היום בים המלח. התחילו ההטרדות הטלפוניות הרגילות. קללות ניבולי פה. אני מזהה את הקול שלה".

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 25 שורות 20-19 עמ' 22 שורות 21-20).

29. כאן המקום לציין כי הנאשם העיד כי המתלוננת נהגה להטרידו פעמים רבות באמצעות טלפונים ולדבריו:

"היא לא מניחה לי ומטרידה אותי בטלפון".

בנקודה זו יש להפנות לדברי העדה א. ר. לפיהם אף היא סבלה מהטרדות והתנכלויות מצד המתלוננת ולדבריה:

"בתקופה שהוא חי איתי לאחר תקופה קצרה קיבלתי טלפון הביתה מגרושתו. היא טענה שהוא בעלה והיא אשתו והם נשואים. היא התחילה לקלל אותי ואת הילדים שלי. אז הם היו גרושים. מאותו יום של ההטרדה היא לא הפסיקה להטריד אותי. התלוננתי במשטרה".

(ראה פרוטוקול מיום 15.9.13 עמ' 22 שורה 18, עמ' 28 שורות 29-26).

30. המתלוננת העידה בבית המשפט כי הנאשם התקשר אליה מטלפון חסוי, איים עליה כי לא תוכל לברוח ממנו וכי הוא יגמור אותה, ישסף את גרונה וימצה איתה את החשבון. אולם דברים אלה לא עולים מכתב האישום. העובדות המתוארות באישום הראשון בכתב האישום אינן עולות מעדות המתלוננת בבית המשפט. כך למשל המתלוננת לא העידה כי הנאשם אמר לי שהיא עדיין אשתו וכי הנאשם הזהיר אותה כי היא על הכוונת. עדות המתלוננת אינה עקבית ואינה משקפת את האמור בכתב האישום.

(ראה פרוטוקול מיום 20.1.13 עמ' 10 שורות 31-30, עמ' 11 שורה 1)

עמוד 5

31. באשר לאישום השני ע"ת/1 חזר בו מהודעתו במשטרה והוא הוכרז כעד עוין. התובע ביקש בסיכומיו לקבל את הודעתו במשטרה ולא לקבל את גרסתו כפי שהובאה בפני בית המשפט.

32. אין ספק כי העדות של ע"ת/1 כפי שמסר בבית המשפט שונה באופן מהותי מגרסתו כפי שמסר במשטרה, כמפורט להלן. בהודעתו במשטרה מסר העד כי אביו אמר לו במפורש כי הוא מתכוון לרצוח את המתלוננת ולשסף את גרונה, בעוד שבבית המשפט העיד כי יש לו בעיית זיכרון וכי לא שמע מהנאשם באופן מפורש וישיר את הדברים וכי המתלוננת לחצה עליו וביקשה ממנו להעיד במשטרה.

(ראה הודעתו במשטרה מיום 22.6.10 עמ' 1 שורה 4, פרוטוקול מיום 20.1.13 עמ' 5 שורות 9-10, 18-19, 22 ו-24).

33. ע"ת/1 הגיש תלונתו במשטרה רק ביום 22.6.10 דהיינו מספר חודשים לאחר התרחשות האירוע ולא מצאתי הסבר מניח את הדעת לאיחור כה רב בהגשת התלונה, בעיקר לנוכח עדותו כי ביקש לקדם סיכון מצד הנאשם כלפי המתלוננת.

34. בהודעתו של ע"ת/1 קיימת התייחסות לאירוע שהתרחש כשלושה חודשים קודם למסירת ההודעה, דהיינו במהלך חודש מרץ ואין חולק כי הנאשם שהה בבית החולים בחודש ינואר 2010 ולא בחודש מרץ.

35. משמעות הדבר כי העד כבש עדותו ללא הסבר מניח את הדעת.

36. על רקע מחלוקת רכושיות בין בני הזוג ורצונו של הנאשם למכור נכסים השייכים למשפחה, ניתן להבין גם את מעורבותו של ע"ת/1 "ושאיבתו" למחלוקת שבין הצדדים.

37. ניתן לקבוע כי בראיות אלה שהוצגו לבית המשפט, על רקע מערכת יחסים מורכבת, טעונה ועכורה, אין בהן די כדי לבסס הרשעה מעבר לכל ספק סביר.

38. אשר על כן, הנני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק כפי שנקבע ביום 31.3.14.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.